

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **I. Z.**, nar. X, st. příslušnost Ukrajina
v době podání žaloby: Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Tis u
Blatna,
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá v rozsahu návrhu žalobce, jímž se domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve znemožňování žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany během hospitalizace žalobce v léčebně TRN Janov ve dnech 8.2.2018 – 15.2.2018.
- II. Znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě jeho žádosti ze dne 16.2.2018 je nezákonným zásahem.
- III. Žalovanému se přikazuje aby neprodleně upustil od trvajícího zásahu do práv žalobce, spočívajícího ve znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti ze dne 16.2.2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- IV. Žaloba se zamítá v rozsahu návrhů, jimiž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve znemožnění žalobci účinně vstoupit do azylového řízení.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v tom, že mu nebylo v době hospitalizace v nemocnici umožněno podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, ale naopak byl ujistěn, že o mezinárodní ochranu bude moci požádat po návratu do ZZC. Když se dne 16.2.2018 o podání žádosti pokusil, nebyla akceptována pro opožděnost tkvící v překročení lhůty 7 dnů pro podání této žádosti. Žalobce zdůraznil, že během 7 denní lhůty stanovené v ustanovení § 3b zákona o azylu se od 8.2.2018 nenacházel v zařízení pro zajištění cizinců, neboť byl hospitalizován v nemocnici a neměl přístup k právní pomoci. Po dobu své hospitalizace neměl k dispozici žádnou právní pomoc, byť se úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu pokusil ústně projevit, nebylo mu umožněno takovou žádost ve lhůtě podat. V jednání Policie ČR spatřuje porušení čl. 43 Listiny, dle kterého Česká republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod. Je si vědom toho, že sice neexistuje ústavní právo cizincům na poskytnutí azylu, ale ustanovení Ústavního pořádku ČR zakládá základní ústavní právo cizince na řízení v této věci. Obdobně odkázal na čl. 18 Listiny základních práv Evropské unie, které zakotvuje právo na azyl, které je v odborné literatuře vykládáno zejména s ohledem na právo na vstup na území a právo na přístup k azylovému řízení. Žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodne, že
 - 1) znemožňovat žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a tak účinně vstoupit do azylového řízení v ČR představuje ze strany Policie ČR nezákonný zásah do práv žalobce
 - 2) žalovaný neprodleně upustí od trvajících zásahu do práv žalobce spočívajícího ve znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a umožní žalobci účinně vstoupit do azylového řízení.
2. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě sdělil, že dne 16.2.2018 byl vedoucí oddělení ZZC Balková nadporučík Bc. V. G. velen do služby na cizinecké skupině Policie ČR od 8:00 hodin do 8:00 hodin dne 17.2.2018. Dne 16.2.2018 v průběhu služby byl informován sociální pracovník ZZC Balková Š. J., že si zajištěný cizinec ústně požádal o mezinárodní ochranu. Se zajištěným cizincem byla sepsána žádost o mezinárodní ochranu spolu s poučením o uplynutí lhůty dle § 3b odst. 1 a 2 zákona o azylu. Cizinec na místě poučení rozuměl a stvrdil svým podpisem. Cizinec byl v ZZC Balková umístěn dne 5.2.2018 za účelem zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999. Dne 4.2.2018 byl tento cizinec poučen zajišťovacím útvarům podle §3a písm. a) bod 4 a § 3b odst. 1 zákona o azylu. Dne 8.2.2018 ve 14:00 hodin na žádost ZZMV Balková byl cizinec eskortován k hospitalizaci v léčebně TRN Janov, kde byl hospitalizován do 15.2.2018. V době od začátku umístění cizince v ZZC Balková až do 16.2.2018 cizinec neprojevil ústně ani písemně úmysl požádat o mezinárodní ochranu v ČR. Toto bylo následně ověřeno kontrolou v IS PČR. Pokud by PČR byla známa informace o úmysl požádat o

mezinárodní ochranu v průběhu hospitalizace, byla by tato informace zohledněna a úkony týkající se úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v ČR by byly provedeny po návratu z hospitalizace. Žalovaný dále poukázal na to, že součástí spisového materiálu budou i úřední záznamy přítomných policistů, kteří prováděli úkony spojené se střežením cizince v léčebně TRN Janov dne 8.2.2018.

3. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce byl dne 4.2.2018 zajištěn a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění. Téhož dne byl žalobce poučen o tom, že má právo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to písemně nebo ústně do protokolu, a že toto právo zaniká uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl Policií ČR informován o možnosti tuto žádost podat. Ještě téhož dne, tedy 4.2.2018 obdržel žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4.2.2018, č.j. KRPA-47672-23/ČJ-2018-000022, vyhotovené Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy.
4. Ze záznamu o předání klienta soud zjistil, že dne 8.2.2018 byl žalobce eskortován na plicní ambulanci do Žatce. Dne 8.2.2018 vydala léčebna TRN Janov potvrzení o hospitalizaci žalobce pro závažné plicní onemocnění. Dne 15.2.2018 vyhotovil primář MUDr. R. M. z léčebny TRN Janov zprávu pro policii o zadrženém, ve které uvedl, že výsledky provedených vyšetření svědčí pro TBC plic, i když toto onemocnění není zatím jednoznačně potvrzeno. Jednoznačné potvrzení je dáno nálezem bakterií tuberkulózy, což může vzhledem k délce kultivování materiálu trvat až 6 týdnů. Navrhl zahájit léčbu TBC plic s tím, že nemocného chtějí přesunout na polouzavřené specifické oddělení ve 4. patře léčebny, kde se léčí nemocní s TBC plic. Upozornil, že na tomto oddělení pro riziko infekce není možné, aby byl jmenovaný permanentně střežen. Léčbu předpokládal v léčebně v délce 2 měsíce, celkově 6 měsíců. Z úředního záznamu vyhotoveného správou Uprchlíckých zařízení Ministerstva vnitra soud zjistil, že dne 15.2.2018 v 16:55 byl žalobce převezen zpět policejní eskortou z TRN Janov, kde byl hospitalizován od 8.2.2018. Klient je dále bez medikace a nebylo prokázáno žádné infekční onemocnění. Převezení žalobce zpět do zařízení v Balkové předcházela zpráva primáře ZTRN Janov, ve které je uvedeno, že se žalobce léčil již v roce 2015 na TBC plic a že si vyžádali o zaslání RTG dokumentace z té doby. Porovnáním současného RTG plic a RTG z roku 2015 bylo zjištěno, že nález je stejný, že se tedy jedná o starý nález, který může přetrvávat celý život.
5. Dále soud zjistil, že žalobce dne 16.2.2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona o azylu s tím, že formulář „Žádost o udělení mezinárodní ochrany“ mu byla předložena jak v češtině, tak v ukrajinštině. Dále žalobci bylo předloženo poučení v souvislosti prohlášením cizince o úmyslu požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu, a to v jazyce ukrajinském. Dne 5.4.2018 byl vydán pokyn k provedení eskorty žalobce ze ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Cizinec byl eskortován na hraniční přechod Starý Hrozenkov – Drietoma s tím, že na tomto místě byl 7.4.2018 předán orgánům Policie Slovenské republiky s tím, že tyto zajistí policejní průvoz jmenovaného přes území Slovenské republiky.
6. Ve spise se pak nachází také úřední záznam vyhotovený praporčíkem D. P., inspektorem, který uvedl, že dne 8.2.2018 byl velen do služby na skupinu cizinecké policie v ZZC Balková od 8:00 hodin do 9.2.2018 8:00 hodin. V průběhu jeho služby ale neobdržel písemnou ani ústní informaci, že by zajištěný cizinec – žalobce – projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu v České republice. Dále byla potvrzena eskorta cizince z důvodu léčby v TRN Janov. Shodně potvrdil v úředním záznamu, tvrzení o tom, že žalobce

neprojevili v době jeho služby úmysl požádat o mezinárodní ochranu v ČR, i pprap. L. P., vrchní asistent.

7. V dalším úředním záznamu pak inspektor pprap. J. H. sdělil, že byl od 8.2.2018 velen do služby jako pěší hlídka v ZZC Balková od 8:00 hodin do 9.2. v 00:00 hodin. Ve 14:00 hodin byl dozorčí službou ZZC Balková vyslán jako velitel eskorty společně s eskortujícím policistou nstržm. J. H. do léčebny TRN Janov se zajištěným cizincem, kde byl shora jmenovaný cizinec následně hospitalizován se střežením. V průběhu střežení v léčebně TRN Janov cizinec neprojevili ústně ani písemně žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Skutečnost, že eskortu do TRN Janov prováděl inspektor pprap. J. H. vyplývá i z rozhodnutí o eskortě ze dne 8.2.2018, č.j. SPR-4681-7/ČJ-2018-933000 vyhotovené Policií ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, ZZC Balková, Tis u Brna.
8. Ve spise se dále nachází úřední záznam, ze kterého vyplývá, že dne 4.4.2018 bylo cizinci předáno sdělení o realizaci jeho vyhoštění dne 7.4.2018, a to pozemní cestou na hraniční přechod Starý Hrozenkov – Drietoma. Jmenovaný cizinec uvedené sdělení převzal, ale odmítl podepsat a uváděl, že odjet nechce. O realizaci vyhoštění pak byl dne 7.4.2018 sepsán protokol.
9. Městský soud v Praze se v mezích podané žaloby zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti tvrzených zásahů žalovaného vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu je ke dni rozhodování (§ 87 odst. 1 věta první s.ř.s.), přičemž shledal, že žaloba je částečně důvodná.
10. Řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu je upraveno v § 82 a násl. s. ř. s., podle něhož každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
11. Žalobce zásah spatřuje v tom, že nemohl požádat o mezinárodní ochranu v zajištění nad rámec lhůty 7 dnů, a to zejména s ohledem na hospitalizaci žalobce ve značné části této lhůty a s ohledem na znemožnění projevit úmysl o mezinárodní ochranu požádat během hospitalizace.

V podané žalobě se domáhá s ohledem na uvedené, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodne, že

1. znemožňovat žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a tak účinně vstoupit do azylového řízení v ČR představuje ze strany Policie ČR nezákonný zásah do práv žalobce

a dále by přikázal žalovanému, aby

2. žalovaný neprodleně upustil od trvajících zásahů do práv žalobce spočívajících ve znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a umožní žalobci účinně vstoupit do azylového řízení.

12. Městský soud zdůrazňuje ve vztahu k té části bodu ad. 1) žaloby, ve které se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve znemožňování žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, že s ohledem na žalobcem popsaný skutkový stav, je nutné posoudit zásah ze strany žalovaného jako dva zásahy učiněné v různých obdobích. První zásah totiž žalobce spatřuje v tom, že žádost nestihl podat v 7 denní lhůtě, protože mu žalovaný v době jeho hospitalizace v TRN Janov, tedy od 8.2.2018 do 15.2.2018, žádost o udělení mezinárodní ochrany neumožnil podat, ačkoli se pokusil tento úmysl ústně projevit, a druhý zásah pak spatřuje v tom, že nemohl požádat o mezinárodní ochranu v zajištění nad rámec lhůty 7 dní.
13. Vzhledem k datu, kdy započala běžet 7 denní lhůta pro podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tj. 4.2.2018, je v nyní projednávané věci aplikovatelný zákon o azylu ve znění novely č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015. Městský soud s ohledem na znění petitu podané žaloby upozorňuje na to, že v důsledku této novely zákon o azylu opustil koncept prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu a pracuje nadále pouze s institutem žádosti o mezinárodní ochranu.
14. Podle § 3b odst. 1 zákona o azylu oprávnění cizince podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců zaniká uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl policií informován o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany na území a důsledcích spojených s uplynutím této lhůty.
15. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce byl řádně poučen o svém právu podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ve lhůtě 7 dnů od sdělení tohoto oznámení. Žalobce ale tvrdí, že mu v této lhůtě nebylo umožněno žádost podat, neboť byl hospitalizován v TRN Janov a jeho snahy ze strany hlídajícího policisty byly zmařeny. K tomuto svému tvrzení však nenavrhl žádné důkazy.
16. Je zřejmé, že tvrzení žalobce ohledně porušení jeho práv se týkají omisivního, nikoliv komisivního jednání žalovaného, tj. že mu nebylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v 7 denní lhůtě. Po žalovaném tedy nelze žádat, aby prokázal průběh konkrétního skutkového děje. Jelikož však žalobce byl v době tvrzeného zásahu do svých práv omezen na osobní svobodě, mohl se teoreticky dostat do situace, kdy by byl podroben nezákonnému zacházení ze strany personálu zařízení pro zajištění cizinců, přičemž by nebylo v jeho moci opatřit si o tomto zacházení žádné důkazy. Pokud by uvedl dostatečně konkrétní a v kontextu okolností věrohodná tvrzení ohledně postupu žalovaného, bylo by úkolem žalovaného prokázat, že v zařízení existují dostatečné garance zajišťující právo podat včas žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce ale žádná dostatečně konkrétní tvrzení k tomu, aby došlo k přesunu důkazního břemene na žalovaného, neuvedl. V žalobě pouze uvedl, že žádal prostřednictvím hlídajícího policisty v nemocnici o umožnění podat žádost o udělení mezinárodní ochrany i o zprostředkování kontaktu se sociálním pracovníky v ZZC nebo předání telefonu, aby mohl kontaktovat svého právníka a svou rodinu. Dále uvedl, že byl ústně ujištěn, že o mezinárodní ochranu bude moci požádat po svém návratu do ZZC, ale jeho žádost nebylo vyhověno.
17. Lze tedy uzavřít, že žalobce byl řádně poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu do sedmi dnů od svého zajištění. V této lhůtě přitom žádost nepodal. Žalobce neprokázal svá tvrzení o tom, že mu bylo podání žádosti v této lhůtě znemožněno. Tvrzení

žalobce nebyla dostatečně konkrétní ani podložená dostatečnými indiciemi, na základě kterých by mohlo být důkazní břemeno ohledně zajištění jejích práv přeneseno na žalovaného. Soud proto žalobu v rozsahu návrhu žalobce, jímž se domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve znemožňování žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany během hospitalizace žalobce v léčebně TRN Janov ve dnech 8.2.2018 – 15.2.2018, ve výroku I. zamítl.

18. Pro tu část žaloby, ve které se žalobce domáhá určení, že znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě jeho žádosti ze dne 16.2.2018, je podstatné, že výše uvedenou novelou č. 314/2015 Sb. bylo do zákona o azylu s účinností od 18. 12. 2015 včleněno ustanovení § 3b odst. 3 zákona o azylu, které zní: Žádostí o udělení mezinárodní ochrany podanou v zařízení pro zajištění cizinců po uplynutí doby podle odstavce 1 je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozcí vážnou újmu, pouze tehdy, pokud se lze na základě jeho obsahu důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; ministerstvo vyrozumí cizince o tom, zda se jeho projev vůle za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany považuje. Na doručování vyrozumění podle věty první se § 11a odst. 3 použije obdobně.
19. Z ustanovení § 3b odst. 1 a 3 zákona o azylu vyplývá, že oprávněný orgán k posouzení, zda se projev vůle cizince považuje za žádost o udělení mezinárodní ochrany, je Ministerstvo vnitra. Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 5 As 81/2008 – 41, vyplývá, že orgánem obecně příslušným k posouzení, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany, je Ministerstvo vnitra. V nyní posuzovaném případě je novou úpravou danou ust. § 3b odst. 3 zákona o azylu stanovena povinnost ministerstva zabývat se projevem vůle cizince a posoudit, je-li z tohoto projevu zřejmé, že hledá v České republice mezinárodní ochranu za podmínek v tomto ustanovení uvedených. Jen v takovém případě, kdy se ministerstvo bude projevem vůle cizince zabývat, může cizinci poskytnout vyrozumění o tom, zda se jeho projev vůle za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany považuje.
20. Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 8 Azs 182/2016-51 (dostupný na www.nssoud.cz), který řešil obdobnou situaci a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „dle § 3b odst. 3 zákona o azylu je k posouzení, zda projev vůle cizince pobývajícího v zařízení pro zajištění cizinců představuje žádost o udělení mezinárodní ochrany, příslušné výlučně ministerstvo, které o výsledku takového posouzení cizince vyrozumí a až teprve tímto vyrozuměním je postaveno najisto, zda cizinec má postavení žadatele o mezinárodní ochranu či nikoli, a tedy zda bylo řízení o jeho žádosti účinně zahájeno“. Dále uvedl, že „právo podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 3b odst. 3 zákona o azylu nespočívá v pouhém zaevidování projevu vůle cizince, ale rovněž v jeho postoupení ministerstvu k posouzení, zda se jedná o žádost o udělení mezinárodní ochrany či nikoli. Zákon o azylu totiž Policii ČR neumožňuje činnost ministerstva nahrazovat“.
21. Toho se však žalovaný v případě žalobce dopustil, neboť nepostoupil projev vůle žalobce ministerstvu a sám jeho projev vůle zhodnotil jako opožděný. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „aniž by tedy žalovaná policie ČR měla postaveno najisto, zda stěžovateli svědčilo postavení žadatele o mezinárodní ochranu a s ním spojená práva a povinnosti, činila nadále pouze kroky směřující k realizaci správního vyhoštění, čímž stěžovateli v

případném vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany via facti zabránila“. Nezákonnost postupu žalovaného spočívala v „neakceptování“ projevu vůle žalobce a jeho nepostoupení ministerstvu; je totiž zřejmé, že k posouzení povahy tohoto projevu vůle ze strany ministerstva v takovém případě nemohlo dojít.

22. Soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ve spojení se žalobcem požadovanou ochranou shledal žalobu důvodnou v rozsahu požadavku, že „znemožňovat žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je nezákonným zásahem“ (zčásti návrh ad 1) a dále také v rozsahu požadavku na „příkázání, aby žalovaný neprodleně upustil od trvajících zásahů do jeho práv spočívajících ve znemožnění žalobci účinně prohlásit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany“ (zčásti návrh ad 2. výroku rozsudku). Důvodnost žaloby v tomto rozsahu je třeba spatřovat v tom, že ve smyslu shora uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu žalovaný postupoval nezákonně, když při posuzování projevu vůle žalobce požádat v České republice o mezinárodní ochranu nahradil pravomoc Ministerstva vnitra a tento projev vůle sám posuzoval (byť toliko jen z hlediska zachování lhůty) a nepostoupil věc Ministerstvu vnitra k posouzení, zda se z hlediska okolností uvedených v ust. § 3b odst. 3 zákona o azylu jedná o žádost o udělení mezinárodní ochrany či nikoli. Uvedený nesprávný postup měl ten důsledek, jež rovněž zmínil Nejvyšší správní soud, že přestože žalovaný neměl postaveno najisto, zda žalobci svědčilo postavení žadatele o mezinárodní ochranu a s ním spojená práva a povinnosti (tedy zda bylo vůbec řízení zahájeno), činil nadále kroky směřující k realizaci správního vyhoštění, čímž zabránil vstupu žalobce do azylového řízení. Konkrétně, nežádoucím důsledkem byla prioritně skutečnost, že žalovaný sám posoudil uplynutí lhůty k projevu vůle v rozporu s ust. § 3b odst. 3 zákona o azylu, aniž by k tomu měl oprávnění.
23. Na základě uvedeného je tedy na žalovaném, aby zmíněný postup napravil tím, že předloží žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu ze dne 16.2.2018 Ministerstvu vnitra k posouzení, zda lze tento projev vůle považovat za žádost o mezinárodní ochranu a v případě, že ano, je na pravomoci ministerstva vést o ni řízení s posouzením všech procesních a věcných podmínek pro rozhodnutí o této žádosti. Soud totiž ke dni tohoto svého rozsudku nezjistil okolnosti, že by se tak stalo. Ze správního spisu je naopak patrné, že dne 5.4.2018 byl vydán pokyn k provedení eskorty žalobce ze ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění a žalobce byl eskortován na hraniční přechod Starý Hrozenkov – Drietoma s tím, že na tomto místě byl 7.4.2018 předán orgánům Policie Slovenské republiky, které zajistí policejní průvoz jmenovaného přes území Slovenské republiky, a to vše, aniž by byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena.
24. Oproti uvedenému městský soud neshledal žalobu důvodnou v rozsahu požadované ochrany před nezákonným zásahem, spočívajícím v návrhu rozsudečného výroku, aby soud vyslovil, že znemožnění žalobci účinně vstoupit do azylového řízení v České republice představuje ze strany Policie ČR nezákonný zásah do práv žalobce (zčásti návrh ad 1) a dále aby soud přikázal žalovanému, aby umožnil žalobci účinně vstoupit do azylového řízení (zčásti návrh ad 2).
25. Jak už bylo výše uvedeno, bylo porušeno právo žalobce na posouzení jeho projevu vůle podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a před takovým posouzením projevu vůle ministerstvem nebylo možno vyloučit, že jde o účinný projev, že jde o žádost o mezinárodní ochranu, a tedy zahájené řízení. Oproti tomu, však účinný vstup žalobce do

azylového řízení, jehož se žalobce v návrhu žaloby domáhá, je jinou otázkou, neboť závisí na posouzení, zda projev vůle žalobce byl kvalifikovanou žádostí o mezinárodní ochranu dle ust. § 3b odst. 3 zákona o azylu. K účinnému vstupu do azylového řízení mohlo dojít jen tehdy, pokud by toto řízení bylo zahájeno, tj. pokud by projev vůle žalobce ministerstvem byl uznán jako žádost o azyl.

Jen takovou žádostí by bylo azylové řízení zahájeno. Tím, že k posouzení projevu vůle žalobce ze strany ministerstva vnitra nedošlo a nebylo tedy najisto postaveno, zda žalobcova žádost je kvalifikovanou žádostí o azyl, nemá soud dostatečné podklady k tomu, aby žalovanému uložil povinnost umožnit žalobci *účinný* vstup do řízení. Takový požadavek předbíhá garanci posouzení projevu vůle, danou cizincům ustanovením § 3b odst. 3 zákona o azylu a v dané věci ostatně i ochranu projevu vůle žalobce poskytnutou mu pod bodem I. tohoto rozsudku. Stručně řečeno, žalobce se v pořadu práva dle § 3b odst. 3 zákona o azylu nemůže přímo domáhat účinného vstupu do řízení, aniž by jeho prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu bylo z hlediska podmínky podstatné změny okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy vtělené do ust. § 3b odst. 3 zákona o azylu ministerstvem posouzeno. Žalovaný nepředložením prohlášení žalobce ze dne 18. 12. 2015 Ministerstvu vnitra sice porušil právo žalobce dle § 3b odst. 3 zákona o azylu na to, aby se projev jeho vůle stal předmětem posouzení, zda jde o žádost o mezinárodní ochranu, tímto nekonáním však ještě neznemožnil účinný vstup žalobce do azylového řízení. *Účinný* vstup do azylového řízení může způsobit toliko Ministerstvo vnitra svým posouzením, že jde o žádost o mezinárodní ochranu, vyrozuměním žalobce o této skutečnosti a tedy i o tom, že bylo zahájeno azylové řízení.

26. Uvedený výklad srovnání požadavků žalobce na jeho ochranu s pravidly postupu a oprávněními žalovaného dle citované právní úpravy je v souladu i s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku přímo vyslovil, že teprve vyrozuměním Ministerstva vnitra o posouzení projevu vůle cizince požádat v ČR o mezinárodní ochranu je postaveno najisto, zda cizinec má postavení žadatele o mezinárodní ochranu či nikoli, a tedy zda bylo řízení o jeho žádosti *účinně* zahájeno. Požaduje-li tedy žalobce, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu spočívajícího také v tom, že žalobci nebylo umožněno *účinně* vstoupit do azylového řízení, a požaduje-li přikázat Policii ČR, aby žalobci umožnil *účinný* vstup do azylového řízení, jde o požadavek na postup, který nebyl a není v pravomoci Policie ČR.
27. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze posoudil důvodnost zásahové žaloby z hlediska porušení práva žalobce na posouzení jeho prohlášení o úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu, avšak z důvodu, že toto posouzení předchází a nebylo ministerstvem učiněno, nemohl vyhovět návrhům žalobce, aby žalovaný, jímž je Policie ČR, umožnil žalobci účinný vstup do azylového řízení a pokud tak neučinil, že jeho postup byl nezákonným zásahem. Proto ve výroku IV. rozsudku žaloba v rozsahu návrhů, jimiž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve znemožnění žalobci účinně vstoupit do azylového řízení, zamítl.
28. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci k výzvě soudu nepožadovali projednání žaloby při ústním jednání.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve sporu úspěšný, avšak náklady mu v souvislosti s řízením u soudu nevznikly. Rovněž žalovanému u soudu žádné náklady řízení, které by nesouvisely s jeho běžnou činností, nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. září 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu